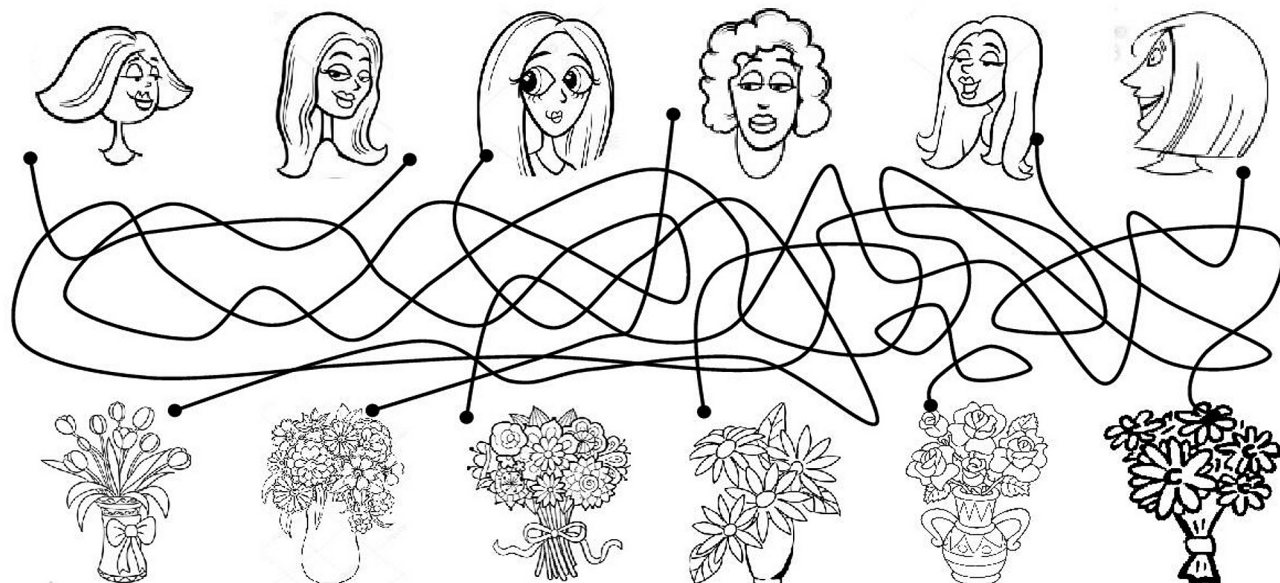

BYSTRÉ HLAVY

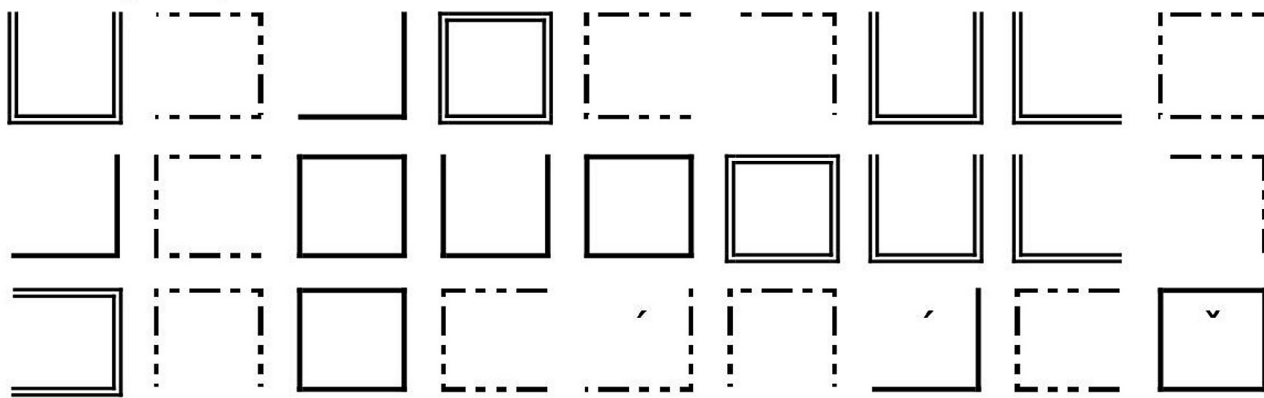
PRO NEJMENŠÍ

KYTICE. Maminky dostaly k svátku kytice, ale pomíchaly se jim. Najdeš ty správné?

PRO STARŠÍ

ŠIFRA. Vylušti pomocí uvedeného klíče.

klíč:

A	B	C	I	J	K	R	S	T
D	E	F	L	M	N	U	V	W
G	H	CH	O	P	Q	X	Y	Z

obrázky: <https://images.google.com/>

Klára Špunt Zelinková

7

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

U tebe je, Pane, pramen života a ve tvé záři vidíme světlo.

(srov. Žl 36,10)

Úvodní slovo

**Milí farníci
i náhodní čtenáři našeho Tomáška,**

už je to víc jak měsíc, co jsme se u velikonočního ohně modlili: „Ať slavné Kristovo vzkříšení naši tmu ve světlo promění!“ a zapalovali jsme si od paškálu svíčky. Je pravda, že ministrant nás už dávno vyzval, abychom si svíčky zase zhasli. Byla by ale velká škoda, kdyby spolu se symbolickým světlem svíčky v našich srdcích nadobro zhaslo i pravé vnitřní světlo Kristova vzkříšení.

Když totiž rozjímáme nad evangelií o zmrtvýchvstalém Kristu, čím

dál tím víc si při tom můžeme uvědomit jednu naprosto zásadní věc: Pán Ježíš nepřišel svým vzkříšením zastínit naši všednost a vytrhnout nás do nějaké jiné reality.

Zdroj [pinterest.com](https://www.pinterest.com)

Pán Ježíš naopak přišel, aby naši všednost zevnitř prozářil novým světlem radosti a naděje, aby nám ukázal, že i obyčejné posezení s přáteli u večeře či každodenní dřina rybářů se může stát místem živé přítomnosti Vzkříšeného – pro ty, kdo věří. Přejí tedy nám všem, abychom uměli pít z tohoto pramene života a abychom v záři vzkříšeného Pána stále zřetelněji viděli světlo pro každý den našeho života a abychom tak podobně jako Panna Maria i my dovolili Pánu také náš všední život proměnit v nečekané zázraky Boží dobroty.

o. Jakub Tůma

Informace

- **Májové pobožnosti** jsou v našem kostele letos vždy od pondělí do pátku po večerní mši sv. u ikony Panny Marie Svatotomské.
- **Farní pouť na Vranov** se koná již tradičně 8. května. V 6 hodin vyráží první část pěších poutníků z našeho kostela. V 9:15 se vydá na cestu hlavní skupina pěších poutníků ze zastávky MHD Útěchov. V 11 hodin pak odjíždí na Vranov zvláštní poutní autobus od Janáčkova divadla. Mše sv. je na Vranově ve 12:30. Po mši sv. jsou všichni zváni do jídelny a na

zahradu Duchovního centra na přátelské posezení a na hry pro děti. Příspěvky na společný stůl jsou vítány.

- **Ve čtvrtek 10. května** oslavíme slavnost **Nanebevstoupení Páně**. Je to doporučený svátek. Jsme pozváni, abychom se v tento den radovali, že díky Pánu Ježíši není k přebývání v Boží náruči určena jen naše duše, ale i naše lidské tělo.
- **Svatodušní nověna** se bude letos konat jako již tradičně od slavnosti Nanebevstoupení Páně až do slavnosti Seslání Ducha sv., tj. od 11. do 19. května, vždy od 18:15 hodin.
- **Noc kostelů** se tento rok uskuteční v pátek 25. května. Ústředním bodem programu v našem kostele bude tentokrát rozjímání u oltářního obrazu (ne)věřícího Tomáše. Prosíme o modlitbu za všechny účastníky i organizátory této akce.
- **V neděli 27. května**, o slavnosti Nejvyšší Trojice přistoupí několik dětí z naší farnosti k prvnímu sv. přijímání.
- **Ve čtvrtek 31. května** poděkujeme Bohu za dar Eucharistie při slavnosti **Těla a Krve Páně**. Po mši sv. se bude konat eucharistický průvod po kostele. Zvláštní pozvání do průvodu platí pro malé družičky s květinami.
- **Na 8. června** připadá slavnost **Nejvyššího srdce Ježíšova**. Je to doporučený svátek.

Biologie

Marek už skoro usíná, když mu hlavou bleskne myšlenka, která ho dokonale probudí. Zítra píše opáčko z biologie a on na to úplně zapomněl. A to nemá dopsané poslední dvě hodiny, kdy byl nemocný! Ještě k tomu naposled při zkoušení dostal za 4, tenkrát to hrubě podcenil. Co teď? Marek horečně vytahuje sešit, musí se naučit aspoň starší látku. Snaží se soustředit, ale písmenka mu skáčou před očima. Pane Bože, dej, ať to zítra nepíšeme! Prosím tě, ať to zítra nepíšeme! Usilovná modlitba se obrací i k Panně Marii. Přimlouvej se, Panno Maria, já se večer pomodlím třeba celý růženec, jen když to nebudeme psát. Marek se trochu uklidní a znova si projde starší látku. Ale třeba to opravdu nebudeme psát, když jsem se tak modlil. Usíná už skoro klidně. Ráno se ale probouzí s napětím: Pane Bože, prosím, ať to dnes nepíšeme. Dostal bych pětku a to bych pak měl čtverku na vysvědčení a dovedu si představit maminciny smutné oči. S úzkostí usedá do lavice a obrací se na spolužáka: „Honzo, nepůjčil bys mi sešit, musím se rychle naučit poslední látku,“ – ale kamarád kroutí hlavou: „Víš, taky se to musím doučit, včera nějak nebyl čas.“ Také ostatní spolužáci mají nos v sešitě a drtí

se. Marek se vrací alespoň ke starší látce, a znovu se obrací k Bohu: „Dej, Pane, ať to dneska nepíšeme!“ Ale to už vchází Mácová a je konec pochyb – pod paží má čisté papíry, které vždy používá při písemkách. A to jsem se tolik modlil, tolik prosil, zaplaví Marka vlna hořkosti.

Máková pozdraví a hned pokračuje: „Napíšeme si práci týkající se posledních dvou témat. S dvěma výjimkami. David a Marek mi napíší test ze starší látky, zajímá mě, jestli se ji doučili, když při zkoušení pohořeli.“ Sama k nim přichází a pokládá na lavici testy. Hurá! Tohle jsou otázky, co jsem si včera opakoval. Marek se rychle pouští do psaní. Odpovědi se mu snadno vybavují. Tak a hotovo. Ještě zkontrolovat. Marek odevzdává práci jako první. Máková ji zběžně projde. „Chválím tě, Marku, vidím, že ses učil. Ještě tě prozkouším z novější látky, a když budeš umět, nevidím důvod, proč by na vysvědčení nemohla být dvojka. Marek se usmívá, jasně že se naučí, našprtá se jako ještě nikdy.

Zvoní. Začíná přestávka. Marek jde k oknu a dívá se ven. Děkuji ti, Pane, že jsi to takhle zařídil. Bylo to mnohem lepší, než to, co jsem chtěl já. Teď vím, že jsi mě slyšel. A ten děkovný růženec platí, je květen, stačí, když půjdu do kostela o půl hodinky dřív. Doufám, že dneska bude radostný nebo slavný.

MV

V neděli jsme se vydali do vedlejší vesnice na mši. Obzvlášť nás překvapily vyhřívané lavice, které bychom ocenili spíše v chladnějším počasí. Po obědě a úklidu jsme se pěšky vydali

na vlak do Níhova a odtud zpátky do Brna.

Za celé vedení musím říct, že se víkendovka vydařila a už se těšíme na další zase příští rok.

Twiggy

Pozvánka na DEN SEVEREK

(sobota 16. 6. 2018)

Letos slaví náš oddíl neuvěřitelných 49 let, proto zveme všechny bývalé i stávající Severky na Den Severek, který proběhne v sobotu 16. 6. Předpokládaný začátek je ve 14 hodin na Kraví hoře, odkud se poté

přesuneme do přilehlé zahrádkářské kolonie.

Svoji případnou účast prosím nahlase na mail: severky@gmail.com. Těšíme se na Vás v červnu. ☺

Severky

Z farní charity

Všichni, kdo čtete Tomáška!

Je mariánský měsíc květen a před námi je farní pouť, na které budeme děkovat za všechny dary, které jsme jako farnost obdrželi. Děkujeme i vám všem, kdo jste přispěli do charitní pokladničky. Tentokrát jste byli opravdu štedří a my jsme prostředky poskytnuté od vás předali na Charitě služby Brno. Byly použity na podporu těchto charitních aktivit:

Asistenční služba	7 000 Kč
Pomoc bezdomovcům	7 500 Kč
Chráněné bydlení	7 000 Kč

Pomoc Ukrajině

Jak mnozí z vás víte, jezdí jeden z našich farníků Tadeáš Pala na východní Ukrajinu pomáhat lidem postiženým válkou. O svých zkušenostech se s námi několikrát podělil a určitě ještě podělí. Rádi bychom jako farní charita podpořili tuto činnost alespoň finančně. Během měsíce června bude možnost přispět na pomoc Ukrajině do charitní pokladničky. Bližší informace se dozvíte v ohláškách. Předem děkujeme za jakýkoli dar i modlitbu.

Požehnané májové dny a hojnost darů Ducha Svatého vám přeji a vyprošuji

dobrovolníci farní charity

Vzpomínka na Ašku

Poprvé jsem ji potkala, když nám na tábor přijela povídat o historii našeho dívčího oddílu Severky, který se sestrami Hankou a Fandou v 60. letech minulého století založily. Bylo mi nějakých 13 let a celou skautskou kariéru jsem měla ještě před sebou. Po celou dobu nás bedlivě sledovala, podporovala, provázela, a z vážené osobnosti se stala spřízněná duše a kamarádka. O několik desetiletí starší, ale duchem stále mladá a srdcem odvážná.

Aško, děkujeme za všechno a na poslední cestu přidáváme k modlitbě:

*Vždy dál a výš a na své cestě k cíli,
my překážek přec nebudem se bát,
by mohl každý, komu schází síly,
dle svitu Severky směr správný vyhledat!*

*Za všechny Severky
Veronika Veverka Papoušková*

Nové financování církve

Vzhledem k probíhajícím změnám je stále více aktuální téma financování církve. Pro farníky to znamená financování diecéze (brněnské) a financování farnosti. Protože některé prezentace nebyly zcela srozumitelné, pokusím se krátce a hodně

zjednodušeně připomenout i osvěžit probíhající změnu. Pro další řádky – pojem Brněnská diecéze a Brněnské biskupství je totéž.

V meziválečných letech si věřící ve farnosti platili sami naprosto všechny náklady týkající se farnosti. Po změně režimu až doposud to bylo tak, že si věřící platili „pouze“ provoz farnosti a platy duchovních platil stát prostřednictvím biskupství. Nyní v rámci průběžného vyrovnání státu s církvemi snižuje stát každý rok částku vydávanou na platy duchovních a za dvanáct let nedostane biskupství od státu absolutně nic. Tento výpadek ve financování (diecéze) má zčásti nahradit prezentovaný FOND PULS. Prostředky z tohoto fondu mají nahrazovat výpadek financí od státu. Otec Kafka při prezentaci v neděli 25. 2. zmiňoval částku, která se v roce 2017 ve Fondu PULS od Donátorů vybrala (asi 2,5 mil.). Neuvedl však, že je to pouhé jedno procento z celkové částky, kterou biskupství vyplácí na platy duchovních. A neodpustím si nedodat, že **naši obětavě sloužící kaplani žijí z minimálního platu**. I pomocné síly ve firmách jsou na tom platově lépe. Tím jen narážím na zoufale nízké mzdy duchovních. Brněnská diecéze nebyla bohatá na majetek, proto také v rámci navrácení majetku, neobdržela mnoho majetku zpět. Dostává pouze určité finanční

vyrovnání od státu, které by mělo v budoucnosti generovat jakýsi zisk a přispívat k financování diecéze. Na nějakou významnou mezidiecézní solidaritu spoléhat nelze.

*I. Financování **diecéze** (brněnské) bude mít pouze dva zdroje:*

1. Dary (v různých formách včetně Fondu PULS).
2. Zisky z hospodaření s přijatými prostředky (to znamená zisky z investic, jejichž odhad by byl v této chvíli věštěním).

*II. Financování **farnosti** (sv. Tomáš) bude mít také pouze dva zdroje (tak jako dosud):*

1. Dary (v různých formách).
2. Příspěvek z rozpočtu brněnské diecéze na platy duchovních a odborné služby.

Z výše uvedeného vyplývá, že budoucí hospodaření a financování farnosti i diecéze bude záležet na našem přístupu a postoji. **Podobně jako při hospodaření v naší domácnosti se musíme spoléhat sami na sebe, tak i při hospodaření farního společenství (či farní rodiny) se musíme začít spoléhat sami na sebe. To je základní výzva ke změně myšlení a přístupu. Protože budeme**

Během soboty jsme se postupně podívaly do Dolních Věstonic, na již zmíněný Dívčí hrádek, rozhlednu Děvín i hrádek Sirotčí.

Vrcholem našeho putování byla úžasná čerstvá voda ze studny v Klentnici a přespání pod širákem v blízkém lese. Na dobrou noc nám z nedalekého Mikulova hrál hit léta 2017 Despacito (by Luis Fonsi) s doprovodnou kapelou Štěkot srn. Jistě si dokážete představit, jak hezky se nám spalo. ☺

V neděli jsme se z posledních sil vyškrábaly (někdo bosky, někdo málem po čtyřech) na Kozí hrádek v Mikulově a následně se duchovně obohatily v kostele sv. Jana Křtitele. Závěrem chceme poděkovat panu řidiči autobusu, který trpělivě vysvětloval naprosto nechápající Leo, co vlastně všechno musí zaplatit a tím zpozdil autobus minimálně o 5 minut. Dále hodnému mladíkovi, který nám poradil, kde mají ve vesnici tu úžasnou studnu a v neposlední řadě všem lidem, co na nás v Mikulově na náměstí v tom vedru zírali, ale neřekli o našem vzhledu ani slovo. Tento zápis vznikl během nedělního oběda a odpočinku všech 14 přítomných, a po zásluze naprosto vyřízených Severeck, čekajících na autobus domů.

Zdraví již v posteli ležící a spící

*Leo, Gedži, Pipi, Salo, Alpi, Ronja, Fey,
Gewi, Vlaštovka, Grace, Rihii, Kája,
Slaviček a Agátka*

Víkendovka světlušek

Borovník

Již čtvrtým rokem se naše světlušky vydaly na společnou víkendovku se skauty od Tomáška. První večer jsme si zahráli na rodinu Meyerovu, se kterou jsme v příběhu navštívili zoo a to i s kočkou Rexíkem. Vyrazili jsme na výlet, na kterém jsme se mohli oslovovat pouze „frajere“ a „frajerko“. Zahráli jsme si na novináře a filmaře, kdy jsme se snažili tajně proplížit až k režisérovi a protože jarní dny připomínaly teplotami spíše dny letní, ochladili jsme se vodní bitkou.

Jako specialitku nám Jirka večer griloval maso a Peťka k tomu hrál na kytaru (zazněl i jeho vlastní song „Tvoje jméno“).

Klasika. ☺ Akce byla také neobvyklá tím, že ji měly, co se týče programu, na starost samy skautky. Konkrétně Gewi, Ronja a Grace. Ve vlaku jsme proto byly včetně vedoucích rozděleny do 3 skupinek, které reprezentovaly nakladatelství mající za cíl nasbírat a vydat pálavské pověsti.

Puťák jsme započaly ve Vranovicích s mapou v ruce a typickým

počátečním entusiasmem, jehož výše během dne klesala úměrně s rostoucí teplotou. Úžasným nápadem jedné z vedoucích (nebudeme jmenovat – Gedži) proto bylo si dát před opravdu strmým výšlapem na Dívčí hrádek zmrzlinu. Tento nápad uvítaly s nadšením skautky, které kopec se zmrzlinou v břiše málem vyběhly. Vedoucí už po pár metrech začaly Gedži proklínat.

mít jenom to, co si sami zorganizujeme, co si sami připravíme a na co se sami složíme. Nikdo za nás nic neudělá, ani nezaplatí.

Častá je otázka: Jak je to vlastně s finančními odvody farností na biskupství? Farnosti odvádějí určitý paušál podle množství věřících ve farnosti do rozpočtu Biskupství (dříve desátek). Konkrétně Farnost sv. Tomáše odvádí asi 330 tisíc. Naproti tomu Biskupství za platy duchovních a za další centrální služby poskytuje Farnosti sv. Tomáše hodnotu převyšující asi 1 milion Kč. Tuto částku může Biskupství zatím dotovat jen díky tomu, že ještě dostává stále se snižující příspěvek od státu. A více než 80% celého rozpočtu Biskupství jde právě na platy duchovních.

Zde ještě jednou připomínám, že Fond PULS je součástí finančního rozpočtu brněnské diecéze a příspěvky věřících zároveň snižují odváděný paušál farnosti, pokud se Donátor zaregistruje (více v letáčcích na stole v kostele). Jedna z ambicí Fondu PULS je zapojit věřící jako dárce = Donátory. Pravidelné přispívání umožní předvídatelněji organizovat finanční toky. Zároveň se vytvoří rodina, ze které vyplyne množství požadavků a výše zájmu o duchovní služby, které by měly být pokryty jak duchovně tak finančně. Vznešeněji řečeno: Jde o život Církve, to znamená o náš život.

Proto všichni, kteří se cítíte být součástí naší farnosti, zajímejte se o problémy farnosti, diskutujte o nich či zapojte se do aktivit. Vždyť mít široké společenství je velká vzácnost a mít takovou duchovní podporu jakou máme zde, je mimořádné. Kéž se nám daří udržovat skvělou farní atmosféru.

*Petr Hanák
člen ekonomické rady farnosti*

Slovo nemocným

Když konáš dobro, ať neví pravice, co koná levice.

Mt 6, 4

Známe setkání s člověkem, který byl třicet osm roků nemocný a zdržoval se u rybníka a čekal na pohyb uzdravující vody. Neměl však nikoho, kdo by ho do této vody dopravil, když se voda začne pohybovat. Kristus Pán s ním začal hovořit, a pak ho uzdravil svým slovem. Ježíš si tohoto člověka všiml, pochopil jeho utrpení a pomohl mu. I Ježíš mohl kolem tohoto člověka přejít bez zájmu a nevšimnout si ho.

Když o tomto Ježíšově jednání přemýšlíme, uvědomujeme si, že i my se občas setkáváme s člověkem, který potřebuje pomoc. Může to být však člověk nesmělý, který nemá dost odvahy, aby o pomoc požádal, může to být někdo, kdo v minulosti o pomoc žádal, ale byl odmítnut, a proto se

nechce dožít dalšího odmítnutí. Může to však být i člověk, který z nějakého důvodu o pomoc žádat nemůže.

My máme být pozorní a všímat si lidí a jejich potřeb, a to i tehdy, když je to spojeno s nějakou námahou při poskytování pomoci. My nemáme chodit kolem lidí bez zájmu, ale máme být v duši ochotní pomoc poskytnout takovým způsobem, který je vhodný a který potřebného člověka neurazí nebo nezesměšní. Máme poskytovat pomoc bez čekání na vděčnost a poděkování, nemáme dávat najevo, že to děláme jako projev povinnosti. Máme se vyhýbat tomu, abychom se vyptávali na osobní události ze života člověka, kterému pomáháme. Mohli bychom se při tom dotknout něčeho, co je pro něj velmi bolestné a o čem nechce mluvit.

Víme, že Kristus Pán měl úzký vztah k trpícím lidem a že se s nimi ztotožňoval, a proto my máme v každém trpícím člověku vidět Krista, kterému pomáháme. Takový pohled na lidi kolem nás nám usnadní získat k nim správný vztah a dá nám sílu jednat s nimi tak, jak je správné. Někdy se dovíme, že osud trpících lidí je velmi těžký a že se do situace, kterou prožívají, dostali bez vlastního zavinění vlivem okolností, které nemohli ovlivnit. Nikdo z nás neví, jak bude jeho život v budoucnosti vypadat a od koho budeme potřebovat pomoc, anebo na

koho budeme odkázáni. Věříme, že nic z toho, co pro svoje bližní uděláme, se neztratí, ale bude oceněno.

Prosme o chápavé smýšlení, které pochopí smýšlení druhých lidí a bude jim pomáhat i tehdy, když to bude obtížné.

o. J. Šik

Křížová cesta Jiříkovice

Křížová cesta se konala na Velký pátek. Měla dvě malé predehry.

Ta první (malá) byla o tom, že několik účastníků přecenilo možnosti hromadné dopravy. Když totiž přijel autobus ze Šlapanic do Jiříkovic, vystoupili z něho jen dva poutníci. Několik dalších dojelo trolejbusem do Šlapanic pár minut po odjezdu autobusu. Naštěstí to z Jiříkovic do Šlapanic není daleko a několik rodin přijelo auty. Tak nebyl problém pro opozdilce zajet. Zatímco jsme čekali na místě srazu u školy, bavili jsme se o tom, jak se v posledních letech změnila křížová cesta pro rodiny s dětmi (bývala před několika lety v Ořešíně) v křížovou cestu pro všechny. Minimálně tři roky je to vícegenerační (přesněji třígenerační) cesta. A poutníků (ze všech generací) je každý rok víc. S malým zpožděním jsme vyrazili přes Jiříkovice do lokality Loučky v malebném okolí potoka Roketnice.

Při procházce Květnou zahradou ukázal Igor své dokonalé znalosti ve všech možných oblastech.

Jelikož už někteří z nás měli hlasiť kručící žaludky, vydali jsme se do restaurace Centrál, kde na nás čekal vynikající vývar, velký řízek a bramborový salát.

Po vydatném obědě by se sice hodil šlofik, avšak návštěva arcibiskupského zámku s velmi milou paní průvodkyní byla také velmi příjemná.

Následně si byli někteří jedinci prohlédnout město a zbytek se odebral s Igorem do Podzámecké zahrady.

V pět hodin na nás čekal autobus a s nezapomenutelnými zážitky jsme odjeli zpět do Brna.

Děkujeme Igorovi za velmi pěkně připravenou prohlídku a kaplanům, Jakubovi a Martinovi, za organizaci celého výletu.

Doufáme, že bude co nejdříve další akce. ☺

*Verča Veselá
Anežka a Magda Babákovy*

Víkendovka skautek

(28. – 29. 4. 2018)

„Upozornění pro cestující osobním vlakem číslo 4603, vlak přijede na nástupiště číslo 2, kolej třetí“. Vzhledem k tomu že jsme v holkama stály na nástupišti třetím, koleji páté, dokážete si představit co následovalo: „Holky, holky, rychle, jedem, jsme na špatném peróně, ať nám to neujede!“ Tak začal náš pálavský putůák – úprkem v sobotu v 8 ráno, z jednoho nástupiště na druhé.

Rodina je pak přirozeným společenstvím založeným na manželství mezi jedním mužem a jednou ženou. Proto jeden muž a jedna žena spojení v manželství vytváří (zakládají) pro své děti rodinu. Každý z nich je osobou rovnocennou v důstojnosti pro druhé (ostatní), ačkoliv má každý své vlastní a doplňující se odpovědnosti. Slovo rodina v sobě obsahuje to podstatné a tím je rození dětí. V posledních letech se v evropských státech rodí málo dětí, společnost vymírá. Podle ČSÚ se v roce 2017 v ČR narodilo 114 405 dětí. Průměrná úroveň plodnosti je 1,67 dítěte na ženu. K zajištění reprodukce populace je nutné, aby dlouhodobě na jednu ženu připadlo alespoň 2,1 dítěte. Stále tedy chybělo 29 500 dětí, aby ČR dosáhla alespoň prosté reprodukce populace.

O tomto negativním trendu jsem se zmiňoval již ve svém článku „Zamyšlení nad jedním módním trendem“ ve farním časopise v říjnu 2014. Tím módním trendem u mladých párů je nemít děti a místo dětí si pořizovat domácí mazlíčky, nejčastěji psy a kočky. Je to módní, tito mladí lidé jsou IN a nemají s nimi tolik starostí a vydání jako by měli s dětmi. Smysl tohoto článku nepochopil náš dočasně zastupující kostelník Pavel Pandan Zahradník. Ten do Tomáška č. 6 (25. 3. 2018) napsal článek „Chvála domácí zvířeny“ jako reakci na můj výše uvedený článek, který si dnes jen

stěží někdo vybaví. Mým úmyslem zde nebylo hanit ty, kteří mají nějaké domácí zvíře. Nemohu tedy souhlasit s výrokem Pavla: „kritizoval domácí chovatele zvířat, zejména psů, koček.“ Sami jsme měli v paneláku po 16 let kokršpaněla, prakticky do smrti mé manželky. Souhlasím také s tím, že život s „němou tvář“ může být pro rozvoj dítěte prospěšný. Ale s dětmi ten mnou popisovaný módní trend nepočítá. Opakuji tedy, v mém článku nešlo o domácí mazlíčky, ale o upozornění na nebezpečí lidského sobectví, které z pohodlnosti nebo jiných „dobrých“ důvodů děti odmítá. A ten uvedený „módní trend“ je špatný, společnost likvidující. Tím však Pavel a jeho rodina samozřejmě nežijí.

<http://hnutiprozivot.cz/download/zpravy/2716.jpg>

PhDr. Jan Weinberger

Farní výlet do Kroměříže

Jedno krásné slunečné sobotní ráno jsme se sešli u Janáčkova divadla, kde už na nás čekal autobus. Cestu jsme zahájili modlitbou a krátkým seznámením s programem dne. Naším hlavním průvodcem byl Igor Kyselka, který nás již v autobuse zasvětil do tajů Kroměříže. Po příjezdu se k nám připojilo i pár rodin, které přijely autem po vlastní ose.

A protože jsme se zdrželi, přišli jsme o druhou (větší) předehtu. Na louce pobíhala řada dětí převlečených za biblické postavy. Byli tam Panna Maria, Marie Magdalena, Veronika, plačící ženy, římsí vojáci, Longin, Šimon, Jan a řada dalších. Pilát již měl ruce umyté a čekání na začátek cesty si děti krátily pletením pomlázek z proutků, kterých se tam dalo nařezat velké množství. Ještě před začátkem vlastní křížové cesty vyzval otec Jakub dobrovolníky, aby si nachystali krátká zamyšlení k jednotlivým zastavením. Všichni se tohoto úkolu zhostili výborně. Je škoda,

že nikoho nenapadlo jejich zamyšlení zapsat nebo nahrát. Bylo by to jistě lepší čtení než tento příspěvek.

Samotná křížová cesta má 15 zastavení. Jednotlivá zastavení jsou vyřezávaná ze dřeva a jsou velmi zajímavá. Cesta je dlouhá několik set metrů a vede nenáročným terénem. Děti nesly malý kříž a mezi jednotlivými zastaveními poutníci zpívali. U posledního patnáctého zastavení nám dal otec Jakub požehnání a tím byla první část velkopátečního dopoledne ukončena. Potom ještě hledal někoho, kdo napíše článek do Tomáška.

Markéta (moje dcera) navrhla, že bych to mohl napsat. Můj argument, že jsem už tři články napsal (a že můj sloh není nic moc) neobstál, a tak vznikla tato minireportáž. Na závěr křížové cesty uvádím několik myšlenek z textu autorů „Křížové cesty smíření“. Celý text najdete na <https://krizovacestajirikovice.cz/>

Je to cesta smíření – mluví nejen o odpuštění a smíření, ale především o jednotě a harmonii. Smíření se odehrává jak v srdci člověka, tak i mezi lidmi a jednotlivými generacemi, proto každé zastavení má svým obsahem uspokojit dospělého i dítě. Harmonie a pohoda lidského srdce se má odrážet ve vztazích, které nás utvářejí, čehož výrazem je zasazení všech zastavení do krajiny, jako by tam od vždy patřily.

Po skončení křížové cesty část poutníků pokračovala v cestě. Kousek od Rohlenky jsme překročili dálnici

a pokračovali na vrch Santon ke kapli Panny Marie Sněžné. Odtud je krásný výhled na část Slavkovského bojiště. Další cesta vedla po žluté a modré značce údolím Říčky. Když jsme míjeli Podolí, odpojili se od nás Petr s Klárkou a šli na vrbové proutky na pomlázky. Na okraji Podolí se jich dá nařezat opravdu hodně. A my jsme pokračovali kolem Zukalova a Truksova mlýna do Mariánského údolí na autobus MHD. Tak skončila letošní křížová cesta. Velké poděkování všem, kteří se podíleli na její přípravě. A pozvání pro všechny na tu v příštím roce.

*Fotky Markéta Zelenková
Pavel Koukal (starší)*

Křížová cesta na Velký Pátek u Černé Hory

Z misijního jarmarku foto Petr Zelenka

Národní pochod pro život a rodinu

9. 4. 2018 Praha

Manželství. Rodina. K jednomu módnímu trendu

Uvedenou sobotu jsem byl v Praze. Jsem rád, že se podobné pochody pořádají (na rozdíl např. od pochodů LGBT spolku Prague Pride). Program Národního pochodu pro život a rodinu byl prakticky stejný jako v roce 2017. V 10.30 hod. Pražský hrad, katedrála – mše svatá s českými a moravskými biskupy, hlavní celebrant Dominik kardinál Duka OP. Od 12 hod. Klárov – park před stanicí metra Malostranská – přednášky

pro mladé; program pro děti; výstava Svoji – o manželství a rodině; skotští dudáci a bubeníci. 14 hod. Pochod pro život a rodinu centrem Prahy na trase Klárov – Národní třída – Václavské náměstí se závěrečným programem na Václavském náměstí. Požehnání přítomným rodinám a zakončení u sochy sv. Václava v 16 hod. Organizátorem pochodu bylo Hnutí Pro život ČR, které usiluje o záchranu životů nenarozených dětí a obnovu společenského i právního respektu k životu člověka od jeho početí do přirozené smrti. Jeho snahou je předcházet zbytečným potratům, pomáhat zvláště ženám, které se cítí být k potratům nuceny, a také těm, které mají po potratu psychické potíže (v roce 2017 bylo před narozením zabito 19 389 dětí). Národní pochod podpořila již v roce 2017 Česká biskupská konference.

Podle křesťanské víry je manželství zvláštním společenstvím života a lásky mezi mužem a ženou. Ti jsou si rovni a doplňují se. „Ten, kdo stvořil lidi, už od počátku jako muže a ženu je stvořil.“ (Mt 19,4). Tímto způsobem se zdokonalují navzájem. Jejich spojení obsahuje také sexuální rozměr, kde tělo a duch se spojí, „takže už nejsou dva, ale jedna bytost“ (Mt 19,6), a zároveň spolupracují s Bohem na plození a výchově nových lidských životů.

a zájem, až třeba k nabídce občerstvení, která vyšla vstříc různosti lidí, kteří na setkání přišli. Přednášející byli inspirující a uvědomovala jsem si svou vděčnost za to, že můžu slyšet impulzy od lidí, kterým věřím, že mluví o věcech, které se jich skutečně dotýkají. Zvlášť v jeden konkrétní moment jsem skrze přednášku uviděla, jak malá je má důvěra v Boží lásku a její tvořivost, kterou jsem mohla nově zahlédnout i ve svém životě a to mě velmi osobně zasáhlo.

Ve skupince pak byla příležitost k mnoha malým i větším svědectvím. To mi opět připomnělo, jak se ve své různosti můžeme potkávat a sjednocovat skrze zkušenost s Božím dotekem. A taky že budovat Tělo Kristovo i takto konkrétně, učit se vzájemně se slyšet, diskutovat spolu a třeba se i přit o to, co je důležité, má význam. A i Kurz Alfa k tomu vytváří příležitosti. Děkuji všem organizátorům za jejich nasazení.

Hanka

Pečení misijních koláčků

V sobotu před Květnou nedělí jsme se tradičně sešli na faře za účelem upéct spoustu koláčků na misijní jarmark. Účast byla velmi hojná, sešlo se nás téměř 20 a to ve všech věkových kategoriích. Práce nám šla od ruky

a koláčků jsme udělali více, než jsme všichni čekali. Na oběd jsme měli výbornou pizzu, která zaplnila naše prázdné a kručící žaludky. Domů jsme

se vraceli s dobrým pocitem, že jsme mohli přiložit ruce k dílu. Jsme rádi, že se letos vybralo více než předchozí roky. Děkuje všem, kteří přispěli a těšíme se na příští rok.

Verča Veselá a Anežka Babáková

Z misijního jarmarku foto Petr Zelenka

Postní Alfa u sv. Tomáše

Začíná postní doba. Co s ní? Co s postním předsevzetím? Neměla bych se nad něčím zamyslet dřív než na Květnou neděli? V ohláškách zazněla pozvánka na kurzy Alfa, kterým jsem zprvu nevěnovala větší pozornost. Až když se mě moje kamarádka, spoluorganizátorka Alfy, zeptala, začala jsem o tom vážně uvažovat. Jednalo se o pět večerů a víkend, jež byly mimořádně určeny pro (již) věřící, zejména farníky svatého Tomáše. Klasická Alfa na rozdíl od toho slouží hledajícím k bližšímu, a hlavně nezávaznému, prozkoumání křesťanské víry. Impulzem k účasti byl pro mě nejen začátek postní doby a s tím spojená možnost jakési duchovní obnovy,

nýbrž i výběr témat jednotlivých večerů. Obzvláště mě zaujalo téma: Jak mluvit s druhými o víře, ve kterém často tápu. Další témata byla: Proč a jak se modlit? Jak nás Bůh vede? Uzdravuje Bůh i dnes? Jak odolat zlému?

Večery probíhaly od 22. února na faře. Stejně jak je farnost tvořena širokou věkovou škálou, tak jsme se i na kurzech Alfa co týden setkávali a duchovně sdíleli napříč generacemi (vyjma těch opravdu nejmladších). Pozvolný začátek s výbornou večerí příjemně naladil účastníky i organizátory na asi půl hodinový impuls. Následovaly výživné a pro mě nejvíce přínosné diskuze ve skupinkách, jež byly rozděleny velice pečlivě zejména

dle věku. Nenásilně vedená debata pomohla při zamyšlení nad složitými otázkami křesťanské víry. Zároveň jsme se mohli s ostatními sdílet o pocitech z přednášky či o často silných zkušenostech z vlastního života.

Ráda bych vypíchlá jen jednu myšlenku z impulzu, který mě na Alfě nalákal: „Jak mluvit s druhými o víře?“ Nemusíme nikomu vnucovat naši víru, ale žijme tak, aby se ostatní začali ptát sami.

Vyvrcholením celé Alfy byl víkend 23. a 24. března v Duchovním centru sv. Františka z Pauly na Vranově věnovaný Duchu svatému. Sérii přednášek prokládala společná jídla, osobní volno i dobrovolná procházka s nádechem jara. Večerní modlitba chval, díků, proseb, přímluvných modliteb a odevzdání se do Boží náruči zakončovala duchovní část soboty. Další sdílení pak již probíhalo v celé šíři přítomného kolektivu u skleničky něčeho ostřejšího (avšak jen s mírou, byl přece půst). Na podzim či zimu se v naší farnosti chystá další kolo Alfa kurzů, teď již na ostro pro hledající. Nebojme se je pozvat a zúčastnit se s nimi. Stojí to za to!

Anežka Zezulová

Když se ohlížím za kurzem Alfa, napadá mě hlavně: – Duch sv. se tam dal snad „krájet“ – množství informací na přednáškách, intenzivní sdílení na

skupinkách. Odcházela jsem s chutí víc číst, růst ve víře, vytvářet společenství.

Pak to bylo nesmírně příjemné vícegenerační setkání. Ve farnosti jsem asi 8 let, ale přijde mi, že vztahy vznikají pomaloučku. Díky společenství na Alfě se cítím být u sv. Tomáše o kus víc „doma“.

Hanka

Když jsem se rozhodl zúčastnit přípravných kurzů Alfa u sv. Tomáše, vůbec jsem netušil, o co se jedná. Postupem času jsem si však uvědomil, že chci být aktivním členem organizačního týmu, za což jsem zpětně velice rád. Nejen, že to mně samotnému přineslo nový, silný impuls ve víře, ale zjistil jsem, že mohu do budoucna tímto jednoduchým způsobem vystoupit ze své pasivity a aktivněji pomoci druhým, kteří hledají Boha. Je přede mnou dlouhá cesta, ale už teď vím, že je správná a stojí za to se na ni vydat.

Vítek

„Kurzy Alfa“ v postním předvelikonočním období pro mě znamenaly především možnost většího prožitku této oslavy vzkříšení našeho Pána a duchovní obnovu. Pět velmi zajímavých a podnětných přednáškových večerů spolu s debatami ve skupinkách mi daly možnost poznat více lidí z naší farní komunity, navázat nová přátelství a i touhu se na dění naší farnosti

nějakým způsobem více podílet. Vyvrcholením celé akce byl pro mne společný víkend v krásném prostředí vranovského duchovního centra, ze kterého jsem bohužel absolvoval pouze sobotu. Pokud bych měl vypíchnout dva body, které na mne nejvíce zapůsobily, tak to byla první sobotní přednáška Radka Voříška a večerní společná modlitba chval. Jsem naprosto přesvědčený, že hledající na tomto kurzu dostanou odpovědi na své otázky. A chtěl bych moc poděkovat všem organizátorům za úžasnou akci a jmenovitě otci Jakubovi, který nám (absolventům loňského katechumenátu) o kurzu řekl a účast doporučil.

Lumír

Když jsem letos uslyšel u svatého Tomáše pozvánku na zkrácený kurz Alfa, chvíli jsem váhal, ale na doporučení jednoho známého jsem si řekl, že to zkusím, neboť i dříve jsem slyšel o této akci ledacos zajímavého. Je pravda, že k podobným akcím přistupuji poněkud s rezervou, takže i tentokrát jsem tam šel s tím, že jsem nic zvláštního neočekával. Přednášející jsem znal všechny osobně a i mnoho tváří od Tomáška mi nebyly neznámy. První, co mě však zasáhlo byla skutečnost, že jediné Bůh dokáže shromáždit tolik rozličných povah, s tak rozdílnými názory. Uvědomoval jsem si, jak v očích

Božích jsme všichni naprosto jedineční a výjimeční. Toto vše se začalo projevovat ve skupinkách, kdy nad jedním tématem padalo mnoho různých názorů, ale především jedinečných svědectví. Pochopil jsem, že pokud má člověk otevřené srdce a chce se nechat oslovit, Bůh si k němu najde cestu i skrze člověka, od kterého on sám by to nikdy nečekal. Z každého setkání jsem odcházel z vědomím nového obdarování a možnosti se na věci dívat i jinak. Uvědomil jsem si, jak všichni jsme Bohem povoláni, ale zůstává pro mě tajemstvím, ve smyslu proč právě ty a on a já a ti druzí. Děkuji za možnost uvědomění si této skutečnosti Bohu a všem, kteří se podíleli na organizaci, přípravě a vedení.

Sysel

Pozvánku na kurz Alfa jsem přijala jako příležitost zastavit se trochu v postní době a dát znovu prostor některým podstatným tématům. Neméně motivující pro mě ale byla i možnost potkat se osobně s některými lidmi z farnosti sv. Tomáše, se kterou se už roky prolínám, ale neměla jsem zatím moc příležitostí k bližším setkáním. Na kurzu jsem ocenila hned zpočátku otevřenou atmosféru. Cítila jsem se vítaná, což se projevovalo různými způsoby – od uvedení, přes osobní rozhovory